

Al riu Ter

Vehins del Ter,
veniu, veniu
i als records de ma tendresa
Dexau-me cantar lo riu.

Tres lletres fan lo nom teu,
tres raits ton origen son,
i del tres ja sap tothom
que és lo número millor.

A tu ni et sobra caudal,
ni caudal mai t'ha faltat
i en est venturós estat
saps honrar i reps honor.

Trenta horetas son ton curs,
ni ràpid, ni sossegat;
saps de vila i de ciutat,
del pastor i el campesí.

De la mar ets tributari
i ell gosós rep ton tribut
i ja riquesa i salut,
has deixat per lo camí.

Canals, fàbriques, molins,
martinets, fargues i banys,
vivers, hortes, horts i camps
i l'arbrat viuen per tu.

Cristallí lo major temps,
vermell, turbi ni glassat,
i tocant a ta bondat
t'alaben tots en comú.

Ni espantes al passatger,
ni sempre et pot trepitjar,
caràcter saps ostentar
si et volen traurer del mig.

Si t'encrespes, per breu temps,
que prest la calma recobres
i recompenses de sobres,
que fer bé es lo teu desig.

Almenys jo et tinc per benèfic,
per manso i ple de bondat;

tu en la meva tendra edat
fores mon encantament.

Posat al peu de un canyer
o a la sombra de l'arbust,
les hores passava amb gust,
tot dóna gust sent innocent.

Lo veure enfonsat lo suro
que està penjant d'una canya,
quan lo incaut peixet s'afanya
per un cuc tragar-se un am.

Quan la enfila o lo bestrol
se veu blanc com una plata
relluint la fina escata
dels peixos que dins estan.

A tal vista, que plaer
i que contento á les hores!,
moments pareixen les hores,
i aquell lloc, un paradís.

Lo cant sempre variat,
ja patètic, ja festiu,
sembla que a mon cor li diu:
no et moguis que aquí ets feliç.

En lo marge recolzat,
per catifa herbes i flors
que d'aromàtics olors
fins recreen lo esperit.

Amb lo murmull tan suau
de les aigües i el fullatge,
se presenta al viu la imatge
de l'encant de tot sentit.

En aquet lloc contemplant,
o llegint alguna història,
o cultivant la memòria
per aprendrer la lliçó.

Que ratos tan placenters
i que estat tan venturós!,
tot lo mon creia ditxós,
perquè ditxós era jo.

Endormiscat a vegades,

i a voltes amb somni grat,
veia lo sol trasmuntat,
o veia sortir lo sol.

I a l'autor de l'univers
entonava humil cantar,
o feia a l'eco jugar
refilant lo flubiol.

La morada de mos pares
i la meva de allí veia
i en casa si es feia o deia
ho sentia o veia jo.

I de la insigne Gerona
les torres veia elevar,
que a l'amic de contemplar
li recorden coses grans.

Fou la ciutat de les lletres,
d'heroisme fou emblema,
llealtat fou lo seu tema
i fou la pàtria dels sants.

Felius, Narcisos, Dalmaus
i màrtirs a centenars,
testimonis són ben clars
de pietat molt principal.

I tantes boques obertes
que es veuen en ses muralles,
diuen clar que en les batalles
té lo timbre d'immortal.

Que les màquines de guerra
i els estrangers adalits
per Gerona són petits,
que en ella sols pot la fam.

Aquí el capità del sigle
i el francès amb ell tan brau
junt amb l'àguila altanera
avergonyada, aquí jau.

Noble, antiga, forta i sàvia
lleal, culta, industriosa,
molt hidalga i molt piadosa,
de Gerona el distintiu.

Petita, sí, pel contorn
i molt gran per los seus fets.
Sí Gerion, los teus braus nets
són lo que la història diu.

Ets Gerona una delícia,
mon encant ets Pont Major,
en lo Ter tens un tresor
I el nom tens del pont del Ter.

Pont Major, riu Ter, salut,
que los dos fóreu ma vida;
salut, que mai vos olvida
vostre amant *lo fluvioler*.